

Posudek oponenta diplomové práce

Vysoká škola:	Univerzita Karlova v Praze
Fakulta:	Právnická fakulta
Katedra:	Katedra mezinárodního práva veřejného
Diplomantka:	Monika Vneková
Téma diplomové práce:	Právna povaha a význam rezolucí Rady bezpečnosti podřa kapitoly VII Charty
Vedoucí diplomové práce:	prof. JUDr. Pavel Šturma, DrSc.
Oponent diplomové práce:	JUDr. Martin Faix, PhD., MJI

Autorka předložené diplomové práce si vybrala ke zpracování tematiku zajímavou jak z hlediska doktríny, tak z hlediska mezinárodněprávní praxe. Nejedná se o problematiku novou, ale její aktuálnost je daná jak relevancí Rady bezpečnosti pro otázky míru a bezpečnosti, tak specifickým právními aspekty a dopady činnosti tohoto orgánu z hlediska povinností států. Výběr tematiky tak lze hodnotit kladně.

Z hlediska formálního je diplomová práce zpracovaná na úrovni, která odpovídá požadavkům kladeným na tento druh prací. Autorka v zásadě kvalifikovaně a v souladu s citačními normami zpracovala poznámky pod čarou a opatřila práci seznamem použité literatury a zdrojů. Vycházela z relevantních odborných statí, ale pracovala také s judikaturou a primárními prameny, co se s ohledem na charakter práce a zpracovávané problematiky jeví jako důležité a správné. Z mého pohledu ale (i když přihlédnu k nedostatku odborné literatury domácí proveniencí k tomuto tématu) množství použitých zdrojů, zejména odborné literatury, je na hranici akceptovatelnosti. Autorka použila pro zpracování práce pouhých deset knižních publikací a odborných článků.

Práce trpí i některými dalšími formálními nedostatky, které ale nepovažuji za natolik závažné, aby ovlivnili hodnocení práce. Vytknout lze např. pravopisné chyby (s. 14: „donucující“ opatření, „pred tým“, atd), nebo fakt, že autorka začíná kapitolu přímou citací (s. 32).

Struktura práce je v zásadě logická, odpovídá cílům vytyčeným v úvodu a jednotlivé kapitoly na sebe navazují, i když do určité míry nejasně zůstává zařazení kap. 4 až po kapitolách týkajících se obsahových limitů.

Výše zmíněný nedostatek v množství zdrojů, zejména odborné literatury, měl na předloženou práci zásadní vliv. Některé kapitoly se tak prakticky staly přepisem jednoho zdroje, např. v kap. 1. a do velké míry také v kap. 2 absolutně dominuje jako zdroj monografie prof. De Wet. Chybí tak nejen určitá pluralita názorů, ale bohužel také kritické vypořádání se s citovanými názory. Příkladem důsledků postupu, jaký autorka zvolila, může být její tvrzení na str. 31, že RB OSN dodnes nikdy nepřistoupila k určení, že použití síly státem zakládá útočný čin. Autorka jako citaci uvádí prof. De Wet a informaci již evidentně dál neověřovala, čím ale z mého pohledu opomenula např. Rezoluci RB OSN 573/1985 ze dne 4. října 1985, kterou byl útok Izraele na cíle PLO v Tunisu explicitně za útočný čin označen. Tento fakt je uvedený také ve sbírce praxe RB OSN (Repertoire 1985-1988, s. 422), se kterou podle seznamu

použitých zdrojů, autorka také pracovala. Nechci rozporovat tvrzení prof. De Wet, protože s kontextem, v kterém dané tvrzení uvedla, se nemám možnost seznámit. V každém případě se ale autorkou uváděná informace tak, jak ji nalezneme na str. 31, jeví jako nesprávná.

Další moje výtky se týká faktu, že nemalá část práce je věnována poměrně podrobnému popisu některých rezolucí přijatých podle čl. 39 Charty, přičemž ale rozsah a podrobnost zpracování dle mého názoru plně nekoresponduje s jejich relevancí v kontextu zpracovávané problematiky v tom smyslu, že autorka nikde důvody tak podrobného popisu přesvědčivě nevysvětlila (bohužel nerozumím argumentu na str. 25 „Kvůli adresování této problematiky.“). Vystává tak otázka, jestli nestačilo předmětné rezoluce uvést jen jako příklad s odkazem na jejich znění na stránkách OSN? Situace se opakuje i u kapitoly 5, která je poměrně rozsáhlá (15 stran), jej přínos ale zůstává pro čtenáře otázkou. Postup diplomantky vytváří dojem, že na jedné straně fundovaně a zasvěceně dokáže identifikovat vhodný aspekt, který chce čtenáři představit. Z textu je taky patrné, že se autorka v problematice orientuje a čtenář tak po vstřebání velkého množství informací dychtivě čeká na stanovisko autorky, jaké závěry vyvodí. V tomto momentu ale zůstává čtenář zklamán. Práci chybí vlastní pohled autorky (s výjimkou určitého zhodnocení v závěru práce), která se omezuje na citaci jiného (a často jediného) autora, nebo jednoduše prezentuje fakta, už ale bez formulace nějakého závěru či vlastního stanoviska. Práce tak kromě již známých faktů mnoho nového nepřináší a až závěr práce dává tušit, že autorka se v problematice dobře orientuje a také se nad ní při zpracování práce zamýšlela. Předložená práce by byla výrazně získala na kvalitě, kdyby do její struktury autorka zařadila na závěr každé kapitoly stručné shrnutí a vlastní komentář. S ohledem na komplexnost zpracovávané problematiky by to čtenářům nejen pomohlo v orientaci, ale prokázalo by také schopnost autorky vytvořit červenou niť, která se musí vinout celou prací a propojit v úvodu formulovanou hypotézu s jasně formulovanou odpovědí v závěru práce.

Ještě bych rád podotknul, že z obsahového hlediska jsem v práci v rámci problematiky kontroly legality postrádal zajímavou otázku, a to jestli a do jaké míry může MSD implicitně zkoumat legalitu aktů RB OSN. Tato otázka není v doktríně novou a je proto škoda, že se tímto aspektem autorka nezabývala.

Souhrnně je předložená práce na dobré úrovni a i přes výše uvedené formální a obsahové nedostatky je z ní patrná autorčina snaha o poctivost i zájem o danou problematiku. Předložená diplomová práce tak dosahuje po stránce formální i obsahové úrovně, která odpovídá nárokům kladeným na tento druh práce. Na základě toho ji doporučuji k ústní obhajobě a navrhuji ji v závislosti od výsledku obhajoby hodnotit klasifikačním stupněm

Velmi dobře

V rámci obhajoby se diplomantka zaměří na vytýkané nedostatky.

V Praze dne 08.09.2013

JUDr. Martin Faix, PhD., MJI